

ရှင်မိတ္တလ်

နှလုံးသားနှင့် အပ်နှင်းပါတယ်

၁ လင်

ကျွန်တော် လက်ခံထားခဲ့တာက ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ အချစ်မရှိ
သေးဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သင့်တော်လို့
ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ မိဘပေးစားလို့ ရတဲ့ အိမ်ထောင်
တစ်ခုအဖြစ် လောကမှာ ရပ်တည်ကြည့်မယ်လို့ ..

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေက အတ္တကြီးခဲ့တာပါ။ လူဆို
တာ နှလုံးသား ရှိလာမှ တော့ အချစ်ကို ခံစား စားသုံးဖူးရမှာ ပါပဲ။

အဲဒီခံစားချက်ကို ကျွန်တော့်ထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်တဲ့ မိန်းမချောက
လေးနဲ့ တွေ့မှ ပဲ။

လူဖုန်းညှိ

လောကကြီးမှာ နှလုံးသားထဲက အချစ်ရှိတယ်ဆိုတာ သူမ ခံစားလို့
မရခဲ့..။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ..

သူမနှလုံးသားက လေးလေးနက်နက် ခံစားကြည့်လို့ မရခဲ့။

တကယ်တော့ သူမနှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့သေး
တာပဲဟု ..

ယွန်းစံ

(၁)

သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်တဲ့ ။

ဒီပွဲတော်ကြီးလောက် ဆယ့်နှစ်လ ရာသီတွေထဲမှာ သူမ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး အပျော်ရွှင်ဆုံး အကျေနပ်ဆုံး ခံစားပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာ မရှိ။ သတင်းကျွတ်ပြီဆိုတာနဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေ လွှတ်ကြ၊ ဘုရားမှာ ဆီမီးတွေ ထိန်ထိန်ငြီးအောင် ကပ်လှူခဲ့ကြနှင့် ဒီပွဲတော်ကြီးမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ယွန်းနှင့် ရန်ထိုက်တို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် ဘဝကို သူမ အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ။

အခုတော့...

သီတင်းကျွတ်ဆိုတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခု ယွန်းနှင့် ကမ္ဘာတစ်ခုစီ ခြားသွားသလို ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့ ဆိတ်သုဉ်းသွားပါတော့သည် ။

ဒီသီတင်းကျွတ်ဆိုတဲ့ အသံကြီးကို မုန်းတီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။

ဒယ်ဒီ မတရားဘူး။

အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်သာ ရှိသေးတဲ့ သူမကို၊ သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သေးသည့် သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ အခု

သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ပေးတော့မယ်လို့ အမိန့်ချခဲ့သည့် ဒယ်ဒီကို သူမ ဘယ်လိုမှ တွန်းလှန်လို့ မရခဲ့။

ငြင်းပယ်လို့ မရခဲ့။

ဩဇာကြီးလွန်းသည့် ဒယ်ဒီအရိပ်အောက်မှာ နေသားကျလာသည့် သူမကလည်း ဒယ်ဒီကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခံပြောနိုင်ဖို့ အင်အားမရှိ။

"သမီး၊ အခု သီတင်းကျွတ်ရင် သမီးကို ဒယ်ဒီ မန္တလေးက ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ သား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဟိုင်းဘော့စ် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ၊ လူဖုန်းညှိက ဆရာဝန်အလုပ်ကိုလည်း တစ်နေ့ နှစ်နာရီလုပ်တယ်၊ သိပ်တော်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ"

ဆိုတဲ့ ဒယ်ဒီစကားတွေကို ကြားကြားချင်း ယွန်း ရင်ထဲ ရှက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ကြီး မောဟိုက်နာကျင်သွားပါသည်။ ။

ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ။

စိတ်ထဲကနေ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သို့သော်...

စိတ်ထဲကတောင် ငြင်းဆန်ခွင့်မရသည့် ဒယ်ဒီမျက်လုံးတွေအောက်မှာ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေခဲ့ရသည်။ ။

မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို ဒယ်ဒီ တစ်ခါတည်း ထွင်းဖောက်မြင်သွားလျှင်လည်း မြင်နိုင်ပါသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းသား နုနုထွေးထွေးကလေးကို ဖိကိုက်လျက် ငြိမ်သက်သွား

သည့် သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး ဆံပင်ကလေးတွေကို တစ်ချက်သပ်
တင် ချော့မော့ကာ ထထွက်သွားသည့် ဒယ်ဒီနောက်ကျောကို ငေးကြည့်
ရင်း ယွန်း တအိအိ ငိုချလိုက်မိသည်။

"အင့် ဟင့် ဟင့် ဟီး ဒယ်ဒီကို မုန်းတယ်၊ ဒယ်ဒီကို ဒီနေ့ အမုန်း
ဆုံးပဲ"

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုငြင်းပယ်ရမလဲ။

ကြံရာမရ ဖြစ်သွားရသည့် သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း
မသိတော့။

ယွန်း သတိထားလိုက်မိသည် ကတော့ စားပွဲပေါ် မျက်နှာအပ်ချပြီး
ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုကြွေးလိုက်ခြင်းပင်။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ယွန်း အ
ခုလောက်အထိ ဝမ်းနည်းစရာ ခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့ချေ။

မာမိက ယွန်း မသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာမို့ မာမိ
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကိုလည်း အထူးတလည် ဝမ်းမနည်းခဲ့ရချေ။

အခုတော့...

ကစားဖို့ တစ်ခုပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အိ
မ်ထောင်မှု တစ်ခုလုံးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ဒယ်ဒီ ရက်ရက်စက်စက် တာဝန်
လွှဲအပ်ပေးခဲ့လေပြီ။

ယွန်း ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ခံစားကြည့်လို့ မရတဲ့
အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုတာ ဝေးစွ။

အို...

ယွန်း ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

သူမမှာ ချစ်သူတောင်မရှိသေးဘူး။ လက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့ ။

ဒါ မတရားတဲ့ သမသတ်ကြီးပဲ။ လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး။

ဒယ်ဒီဆန္ဒတွေကို ဒယ်ဒီမသိတဲ့ နည်းလမ်းဖြင့် ဆန့်ကျင်ရန် ကြံစည်လိုက်သည် ။

အိုး...

ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။

ရန်ထိုက်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်တွယ်ပြီး သံယောဇဉ်အရှိဆုံး သူငယ်ချင်း ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည် ။

သူမကိုယ်လုံးကလေး ဆိုဖာမှာ နစ်မြုပ်မတတ် ထိုင်နေရာမှ စွတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို လှောင်ချလိုက်သည် ။

အင်း...

ရန်ထိုက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းရမယ်။

သူမစိတ်ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် Hand Phone ကလေးကို တုန်တုန်ယင်ယင်ကလေး ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရန်ထိုက်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို"

"ရန်ထိုက် ရန်ထိုက် ငါပါ"

"ယွန်း ဘာလဲ မီးရှူးမီးပန်း လွတ်မလို့ ငါ့ကို အဖော်စပ်တာလား အိုကေ"

ဘယ်ကလာ သေလိုက်၊ လဲသေလိုက်။ ထင်တာမြင်တာတွေ စွတ်ရွတ်ပြီး လှမ်းပြောနေ ရန်ထိုက်ရယ်။ ဒီမှာ ငါ ခံစားရလွန်းလို့ ရူးတော့မယ်။

"ရန်ထိုက် ငါ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး၊ အဟင့် ဟင့်"

ထိန်းထားလို့ မရတော့သည့်အဆုံး သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ရန်ထိုက်က သူမငိုသံကြောင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ဟာ ယွန်း ယွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ငါ့ကို ပြောပါဦး ယွန်းရယ်"

ယွန်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေး။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

ငိုလို့ အားရတော့မှ စိတ်ထဲ ပေါ့ကျသွားရေလသည်။ ။

"ယွန်း"

"....."

"ယွန်း ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ငါ အရမ်းစိုးရိမ် လာပြီကွာ၊ နင့် အိမ်ကို အခု ချက်ချင်း လာခဲ့မယ်"

"အို ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း လာလို့ မဖြစ်ဘူး ရန်ထိုက်ရဲ့ ၊ ငါ ငါ သိပ်ရှက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ခံစားရတယ်"

"ဘာကို ရှက်ပြီး၊ ဘာကို ခံစားရတာလဲ ယွန်းရဲ့ "

"ဟင့်အင်း"

ဒီစကားကြီးပြောရမှာ ရင်ထဲ အသည်းထဲ ထူထူကျိန်းကျိန်းကြီးနှင့် လှုပ်ဟာနေသလို ရှက်ရွံ့ရွံ့ကြီး ခံစားရသည်။ ။

"ဟာ ယွန်း နင်မပြောရင် ငါ ကားနဲ့ ပေါက်ချလာမှာ နော်"

"အမ်"

"ယွန်းနော် ငါ အသည်းယား လာပြီ"

"အင်း အင်း ပြောပါ့မယ်"

ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စပြောရမှန်း မသိသည့် စကားကြီးက သူမနားထဲ ရှက်ဝဲဝဲကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ ။ အိုး ဒီစကားကြီး ပြန်ပြောရမှာ ရှက်လိုက်တာ။ သူမ ရင်ခုန်သံတွေ မူမမှန်တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်ရွံ့ကာ နားရွက်တွေ နီရဲပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းဖြန်းနီရဲလျက် ရှက်သွေးဖြာသွားရလေသည်။ ။

ဒီစကားကြီး ပြန်ပြောရမှာ လျှာတွေ ယားလိုက်တာ ဟင်း ဟင်း။

အို...

သူမ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ သူမ ဒယ်ဒီကို မကျေနပ်ဘူးလေ။ ဒယ်ဒီကို စိတ်ဆိုးနေတာ။ ဒေါသထွက်နေတာ။

"ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီက ငါ့ကို ယောက်ျားပေးစားမလို့ တဲ့"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါ ဒါဆို အန်ကယ် ပေးစားတဲ့ ယောက်ျားက ငါ ငါ မဟုတ်လား ယွန်း"

မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

ယွန်း သေချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားရပါသည်။ ။ လက်ထဲက

ဖုန်းကိုလည်း လွတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသည်။ ။

"ဟုတ်လားဟင် ယွန်း၊ ငါ ငါလေ နင့်ကိုမပြောရဲလို့ ဟို ဒယ်ဒီနဲ့ နင့် ဒယ်ဒီကို စကားကမ်းလှမ်းပြီး တောင်းခိုင်းထားတာ ယွန်းရဲ့ "။

အင်...

သေပါတော့ ရန်ထိုက်ရယ်။ သူမ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်သွားရပါ သည် ။ နှုတ်ခမ်းကလေး ခပ်ဟဟ ပွင့်ဝိုင်းပြီး ရယ်လိုက်မိပြီးမှ ဒယ်ဒီ ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်သွားရကာ နှုတ်ခမ်းထူထူ အိအိကလေးကို ပင့် ထော်ပစ်လိုက်မိသည် ။

ကြည့်စမ်း...

ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ။

ဒယ်ဒီဟာ သမီးရှင် အဖေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မရှက်နိုင် မကြောက် နိုင် သမီးကို မြို့တကာမြို့ လှည့်ပတ်စပ်ဟပ်နေတာ။

ဒယ်ဒီ မတရားဘူး။

မတရားဘူး။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေ တလှိုက်လှိုက် ဆို့တက်လာကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည် ။

သီတင်းကျွတ်လို့ တကယ်ပင် ဟိုမန္တလေးက လူကြီးနှင့် လက်ထပ်ရ ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေက နှလုံးသားထဲကို ထွင်းဖောက်သွားကာ ထူထူပူ ပူကြီး ရှက်သလို ကြောက်သလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ယွန်း ငါ ငါမေးတာ ဖြေဦးလေကွာ၊ ငါ ငါ တကယ်ပါဟာ"

"ရန်ထိုက်ရယ်၊ နင်ကလည်း ရူးပျံ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲ သူ

ကတစ်မှောက်"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အော်ပြောလိုက်တော့မှ ရန်ထိုက် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ။

"ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ယွန်း"

မျှော်လင့်လို့ မရတော့သည့် တိုက်ပွဲကျသံဖြင့် ရန်ထိုက် မေးလာတော့။

သူမ ပိုပြီး စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။ ။

စိတ်ညစ်ပါတယ် ရန်ထိုက်ရယ်။ နင်ကလည်း တစ်မှောက်။

"ရန်ထိုက်ကလည်း နင့်ဆိုရင် ငါက ဘာလို့ ငိုနေရမှာလဲ၊ နင့်ဆိုရင် ငါ အေးအေး ဆေးဆေး ငြင်းလို့ ရတာပဲဟာ၊ အခုဟာက မန္တလေးက ဟိုင်းဘော့စ်ဆရာဝန်တဲ့ ၊ ငါ ငါ ဒယ်ဒီကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး သိလား"

"ဟင် ဒါ ဒါဆို အန်ကယ်မတရားဘူး၊ မတရားဘူးကွာ၊ ငါ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါက နင့်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ အသေအချာ တောင်းထားတာ"

"ဟာ သေတော့မှာပဲ၊ နင်တို့ ငါ့ကိုများ အသားငါးများ အောက်မေ့နေကြသလား၊ ဟွန်း သိပ်မုန်းတာပဲ သိလား"

ယွန်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဆံပင်လေးကို ကုတ်ဖွပ်လိုက်မိသည်။ ။

ဖွာလံကျပြီး စင်းစင်းကလေး ပြန်ကျလာသည့် ယွန်းဆံပင် အိအိကလေးက လည်ကုပ် ဝင်းဝင်းကလေးပေါ်မှာ ခပ်ဝဲဝဲကလေး ပြန်ကျသွားရလေသည်။ ။

ဖူးဖူးစင်အောင် လှနေသည့် မျက်နှာကလေးကို မှန်ထဲမှာ ရပ်ကြည့်
နေမိရာမှ မဲမဲရွဲ့ရွဲ့ကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

အဟွန်း...

ဒီမျက်နှာကြောင့် ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရအောင် ဒယ်ဒီ စိတ်
မချတာ။

မျက်နှာပေါက် သွယ်သွယ်ချောချောလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသည့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေး ထူထဲနက်နဲသည့် မျက်ခုံးချွန်ပြီး စင်းကျနေသည့် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ ဖူးဖူးရွရွကလေးကအစ မြင်ရသည့် လူတကာတိုင်းကို နောက်တစ်ခါ လှည့်မကြည့်ရရင် မနေနိုင်အောင် စွဲမက်စရာ ကောင်းအောင် ချောမောလှပနေတာကြောင့် သူမကို တောင်းရမ်းစေ့စပ်ချင်ကြသည့် သူတွေ ပေါများ ခဲ့သဖြင့် ဒယ်ဒီ စိတ်မချဖြစ်ပြီး အခုလို စီစဉ်လိုက်တာပဲဖြစ်မည်။

ရန်ထိုက် ဆိုတာကတော့ မွေးကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း။

သူကတော့ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူမအပေါ် တစ်ဖက်သတ် အချစ်တွေနဲ့ စိတ်သဘောထား ပြောင်းသွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် သံယောဇဉ်ကလွဲပြီး စိတ်တွေမယစ်မှူး မတိမ်းညွှတ်ခဲ့ဘူး။

ဟား...

ဒါ အရေးမကြီးဘူး။ မန္တလေးက ဟိုလူကြီးနဲ့ လွဲရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ။ ဟိုင်းဘော့စ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အထိ မိုးပျံအောင် ချမ်းသာနေသည် မသိ။ ဒယ်ဒီ အရမ်းကြီး သဘောကျသွားရလေပြီ။

ဒီလို သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကို ယွန်း လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ

စိတ်ကူးမရှိ။ သူတို့ ကတော် ခံယူရတာ မွန်းကြပ်သည် ။ လွတ်လပ်မှုမရှိ ။

မန္တလေးက ကိုယ်နဲ့ မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်တဲ့ ဟိုင်းဘော့စ် ဆရာဝန်ဆို တဲ့ လူကြီးကိုတော့ မရွေးနိုင်။

ဒါဆို...

အိုး ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။

ရန်ထိုက်ကို သူမနှင့် ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်းပြီး အချိန်ဆွဲ လိုက်ရင် ဒီလက်ထပ်ပွဲကြီး ပျက်စီးသွားမှာ အမှန်ပင်။

ယွန်း အကြံရသွားကာ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တွက်ပြီး ထခုန်ပစ်လိုက် ပါသည် ။

"ရန် ရန်ထိုက် ဖုန်းမပိတ်နဲ့ ဦးဟာ၊ ငါ ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ ၊ ဒီ လိုဟာ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးဆိုတော့၊ ဟိုလေ ငါ့ကို ချစ်သူ အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ကူညီပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ ဒီဟိုင်းဘော့စ် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို မယူချင်လို့ ပါ၊ နင် ကူညီရင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားပြီ"

တစ်ဖက်မှ ရန်ထိုက် အသက် ရှိမှ ရှိပါလေစ။ ဘာစကားသံမှ ထွက် မလာတော့ချေ။

ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ရန်ထိုက်ရယ်။ ငါ ငါ နင့်ကို သံယောဇဉ်ဆို တဲ့ သူငယ်ချင်း ခံစားမှုတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မခံစားရ လို့ အခုလို တောင်းဆိုရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဟယ်။

ရန်ထိုက် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့လေပြီ။

သူမသည် လည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်ရပါသည်။ ။

ရန်ထိုက်ရယ်...

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ...

ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ ...

ချစ်သူဆိုတဲ့ ခံစားမှုဝေါဟာရ စကားလုံးလေး ဘယ်လိုမှ အမြစ်ကုပ်
မတွယ်သေးလို့ နင့်ကို ငါ မချစ်နိုင်ခဲ့တာပါဟာ။

ငါ ငါ မညာချင်ဘူး။

တချို့ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ် တကယ်မချစ်နိုင်ဘဲ အပျော်တစ်ခု
ကြည့်နှုန်းမှုတစ်ခုအဖြစ် ချစ်သူရည်းစားကို ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်
ထားတတ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

အဲဒီမိန်းကလေး အမျိုးအစားထဲမှာ ငါ မပါလို့ နင့်ကို အခုအချိန်အ
ထိ ချစ်တယ်လို့ မခံစားခဲ့မိတာ...

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရန်ထိုက်ရယ်။

(၂)

ဒယ်ဒီကို လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ။ အလုပ်စားပွဲမှာ ကုမ္ပဏီစာရင်းဇယားတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဒယ်ဒီအရှေ့သို့ ဆောင့်ဆောင့်အင့်အင့် ရောက်ရှိသွားကာ မန္တလေးက ဟိုလူကြီးနဲ့ လက်ထပ်ရအောင် သူမ ယတိပြတ် ငြင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမ ထိုလူကြီးကို လုံးဝ မယူနိုင်။

"ဒယ်ဒီ ယွန်း ဟိုမန္တလေးကလူကြီးကို လုံးဝ လက်ထပ်နိုင်ဘူး၊ ယွန်းအရွယ်က လက်ထပ်ရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ယွန်း မန္တလေးမှာ လည်း လိုက်မနေနိုင်ဘူး၊ ယွန်း လုံးဝငြင်းတယ် ဒယ်ဒီ"

"ညည်း ငြင်းပေမယ့် ငါက လက်ထပ်ပေးရမှာပဲ၊ ဒီလောက် ဖူးဖူးစင်အောင် ချောတဲ့ ငါ့သမီး နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို လူရိုးလူအေးဟိုင်းဘော့စလက်ထဲကို အမိအရကို ထည့်ပေးရမှာပဲ၊ ရန်ကုန်သားဆိုတာ လူလည်တွေချည်းပဲ၊ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ငါ သဘောမတူဘူး မိယွန်း"

"အို ဒယ်ဒီ မတရားဘူး၊ ဒယ်ဒီ လုံးဝမတရားဘူး၊ ယွန်း လုံးဝလက်မခံဘူး အင့် ဟင့် ဟင့် ဟီး"

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ယွန်း ငိုချလိုက်ပေမယ့် ဒယ်ဒီက ဂရုမစိုက်။

တစ်ဦးတည်းသော အမိမဲ့ သမီးကလေးရဲ့ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျော
ဖို့ လည်း စိတ်ကူးမရှိ။ ဒယ်ဒီက သူ့ဆန္ဒကို လုံးဝ အလျှော့မပေးနိုင်ဟု
ခေါင်းမာခဲ့သဖြင့် သူမ လန့်ဖျပ်သွားရသည် ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသည်
။

ရင်ထဲမှာ မောပန်းနွမ်းလျသွားရပါသည် ။

ဒါဆို သူမအတွက် ဟိုလူကြီးနဲ့ လွတ်မယ့်လမ်းက ဟိုလူကြီးနဲ့ ထိပ်
တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ပင်။

သူမ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့။

ဦးလူဖုန်းညှိနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြေရှင်းပစ်ရမည်။ ကိုယ် တက
ယ်မချစ် မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ လက်ထပ်ရမယ့် လက်ထပ်ပွဲတစ်ခုကတော့
ဘယ်တော့မှ မဖြစ်မြောက်စေရ။

အိပ်ခန်းထဲက မထွက်တမ်း ဟိုမန္တလေးက ဟိုင်းဘော့စ်နှင့် လက်မ
ထပ်ရဖို့ အရေး ဆန္ဒပြ ပြန်တော့လည်း ဒယ်ဒီက အရေးမလုပ်။ ထမင်း
မစားဘဲ ဆန္ဒပြပြန်တော့လည်း ထမင်းငတ်တာပဲ အဖတ်တင်သည် ။

"ဂလုံး"

"ချွမ်း"

"ဒုန်း"

မှန်တင်ခုံပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် သူမ တ
စ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်ပေါက် ခွဲပစ်လိုက်သည် ။

ဒယ်ဒီ မရှိတဲ့ အချိန်ကို သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်နေခြင်း

ဖြစ်သည်။ ။

ဒယ်ဒီလို စည်းကမ်းကြီးပြီး သြဇာပြည့်သည့် ဖခင်မျိုးကို ဖခင်တော်
ထားရတာ သူမ ဘာမှ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

သမီးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ဦးစားမပေးဘဲ သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်
သည့် ဒယ်ဒီကို မုန်းသည်။ ။

"သွားစမ်း သွား"

"ဒုန်း"

"ဝုန်း"

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မုန့်ဘူးကြီးကို အခန်းနံရံနှင့် ပစ်ပေါက်
လိုက်သည်။ ။ မုန့်ဘူးကြီး ဗွမ်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားကာ မုန့်တွေ အခန်းတစ်
ခုလုံး ပွစာကျဲသွားသည်။ ။

သူမက ပွစာကျဲ ပြန့်ကျဲသွားတဲ့ မုန့်တွေကို တစ်ခုချင်း လိုက်ပြီး ချေ
မွှပစ်လိုက်သည်။ ။

သူမ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ရစရာမရှိအောင် ပွစာကျဲသွားရလေပြီ။

ဒါဆို...

ယွန်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဒီအတိုင်းဆို ဒယ်ဒီက လုံးဝ လက်လျှော့မည်မဟုတ်။ ယွန်း ရင်ထဲ
က ခံစားချက်ကို လျစ်လျူပြုပြီး အလိုမလိုက်ဘဲ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လွန်း
သည့် ဒယ်ဒီကြီးကို သူမ မြင်ပြင်းကတ်နေမိသည်။ ။

ဒယ်ဒီကို အခုလို ကမ်းလှမ်းခိုင်းသည့် မန္တလေး သူဌေးကြီးကိုလည်း

မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားအောင် ယွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက
ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာ သိသွားရအောင် ပညာပြရမည်။

ဟင်း ဟင်း...

ဦးလူဖုန်းညှိဆိုတဲ့ လူကြီးရယ်၊ ရှင် ယွန်းရဲ့ လက်နက်တစ်ခုကို မခု
ခံနိုင်ပါဘူး။

အဟင်း...

သင်းကြီးကိုမုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးကို ရက်ရက်စက်စက် နောက်
ကောက်ကျသွားအောင် ပညာပြမယ် ဦးလူဖုန်းညှိ။

"ဒုန်း"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စားပွဲကို ခြေထောက်နဲ့ ပစ်ကန်ထည့်လိုက်
တော့ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဖင်ထိုင်ရက် လှဲချလိုက်မိပါသည်။ ။

"အား လား လား နာလိုက်တာ၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ်၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်
မ အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ရှင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရအောင် လက်ထပ်ပွဲဖျက်ပြ
မယ်"

ဆတ်ခနဲ ကုန်းထပြီး သူ့ Hand Phone နံပါတ်ကို နှိပ်ပစ်လိုက်သည်
။

ဟွန်း ဟွန်း..

ကျော်ကျော်ကျူးကျူး ရန်ကုန်သူ ငါ့ကိုမှ လိုချင်တဲ့ လူကြီး ယွန်းနဲ့
လည်း တစ်ခါမှ မဆုံဘူးဘဲနဲ့ တွေ့မယ်။ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း
သိသွားအောင် ပညာပြရမယ်။

ဦးလူဖုန်းညှိဆီ ဆက်လိုက်သည့် လက်ကလေးက တဆတ်ဆတ် တု

နံယင်နေသည်။ ။

အို...

ငါ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။

တုန့်တုန့်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည့် Hand Phone ကိုင်ထားသည့် လက်ကလေးကို ယွန်း အသည်းယားစွာ မျက်စောင်း ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

မကြာမီ ကြားလာရမယ့် အသံက လောလောဆယ် ဒယ်ဒီ လျှာထားတဲ့ ဒယ်ဒီသမက်လောင်းကြီး အသံပဲ။

အဟွန်း...

ရယ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ယွန်း လက်ကလေးတွေက အလိုလို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာကာ ရင်တွေကလည်း ပရမ်းပတာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်မြည်နေလေသည်။ ။

အို...

ငါ ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ဒယ်ဒီရွေးပေးထားတဲ့ သမက်လောင်းကြီးနဲ့ စကားပြောရမှာ ကိုကြောက်သလို ရွံ့သလိုကြီး။

ပြီးတော့...

စိတ်ထဲမှာ နွေးထွေးနေသလို၊ နှလုံးသားတွေ တဆစ်ဆစ် ရုန်းကြွလှုပ်ရှားကာ ထူထူပူပူ ရှိန်းမြဲမြဲကြီး တလှုပ်လှုပ် ဘောင်ဘင်ခတ် ရိုက်ခတ် လာလေသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ဖက်က..

"ဟယ်လို"

ဆိုတဲ့ သြဇာသံကြီးကြီး အသံပိုင်ရှင်က ဒါ ဟို လူဖုန်းညှိဆိုတဲ့
လူကြီးအသံပေါ့။

အမယ်လေး...

ငါ ငါ ဘာပြောရမလဲ။

သူမ အရဲစွန့်ပြီး ဖုန်းဆက်မိပြီးကာမှ သူနှင့် စကားပြောရမှာ
ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေမိသည် ။

ပြီးတော့...

ယွန်းပြောမယ့်စကားတွေကို ဒီလူကြီး လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

"ဟယ်လို"

"....."

"ဟယ်လို ဘယ်သူလဲ မသိဘူး ခင်ဗျ"

အံမယ်...

စကားပြောတာ မန္တလေးသားလို့ မပြောရဘူး၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါ။

မန္တလေးသားဆိုတော့ အသားမည်းမည်း သွားခေါခေါ ထောင်
ထောင် မောင်းမောင်း ဆိုရင်တော့ ကျွဲပေါက်ကြီးနဲ့ တူပြီပေါ့။ အဲဒါ ဆိုရ
င်တော့ ယွန်းတို့ က လေသံတောင် ဟ၊ခွင့်မပေးနိုင်တော့။

"ဘယ်သူလဲမသိဘူး ခင်ဗျ၊ ဖုန်းမှားဆက်တာလား၊ ကျွန်တော် ဖုန်း
ပြန်ပိတ်လိုက်တော့မယ်"

"အို ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု အခု ဖုန်းကိုင်တာက ဟိုဒင်း ဦး ဦးလူ
ဖုန်းညှိလားဟင်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

အမယ်လေး...

စကားပြောယဉ်ကျေးလိုက်တာ ယွန်းနဲ့ များ အပြတ်အသတ်ကွာပါ။

ဒီလိုလူကြီးနဲ့ ဒယ်ဒီက ဘာတွေ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး လက်ထပ်ပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

အင်း...

လွယ်ပါ့မလား။

ယွန်း ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်လာပါ့မလား။

"အင်း ယွန်းကလေ၊ ဟို ယွန်းက ရန်ကုန်က ဦးလင်းမောင်ရဲ့ တစ်
ဦးတည်းသော သမီးပါ"

"ဪ ဟော် ဟုတ်ပြီ"

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဦးလူဖုန်းညှိအသံက ယွန်း နှလုံးသားလေးထဲကို
ထွင်းဖောက် စူးရှစွာ ဝင်ရောက်သွားရလေသည် ။

အင်း...

ယွန်း ဒီလူကြီးကို ဘာတွေတောင်းဆိုရပါ့မလဲ။

စေ့စပ်ပွဲကိစ္စ။

လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ။

ဒါတွေကို မဖြစ်မြောက်အောင် ယွန်း ဦးလူဖုန်းညှိကို အသနားခံရ

မှာ လား။ ဒါမှ မဟုတ် စိန်ခေါ်ရမည်လား။

"ဘာပြောမလို့ လဲ ယွန်း"

"ရှင်"

"ဪ ဘာကိစ္စရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲလို့ "

"ရှင်နဲ့ ယွန်းကို လူကြီးတွေက အခု သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ပေး
ဖို့ ပြောထားတာ ရှင် သိလား"

ဦးလူဖုန်းညှိ ခဏငြိမ်ကျသွားတာကို သူမ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

"ဦးလူဖုန်းညှိ"

"အင်း သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ကျွတ်...

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်မေးနေရသေးတယ်။ ဒီလူကြီးသာ အ
နားမှာ ရှိနေရင်တော့ နားရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်ပြီးပြီ။

လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှုကို ယွန်း မနည်းသည်းခံလိုက်ရသ
ည်။ ပေါက်ကွဲဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်။

မန္တလေးသားပီပီ စကားပြော ယဉ်ကျေးပြီး တည်ကြည်လွန်းသည့်
လူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သူမ မှန်းဆကာ စိတ်ကူး ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။

အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ညှို့ငင်စွာကြည့်တတ်သည့်
မျက်လုံးတစ်စုံ၊ နုထွေးလှပသည့် ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ဂျီတောင့်
ပြီး ရှည်လျားတဲ့ အရပ်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ မွေးညှင်း
စိမ်းတွေ ပေါက်တတ်သည့် ယောက်ျားပီသလွန်းသည့် ယောက်ျားတစ်

ယောက် အဖြစ် ယွန်း စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလှလှလေး
တွေ ကွေးညွတ်ကျသွားသည် အထိ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ။

မြတ်စွာဘုရား...

သူမ ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိပါလိမ့်။ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်
ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ရအောင် ဖျက်ရမယ်လေ။

သူမ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာမလို။ သူ့ဘာသာ ဟိုင်းဘော့စံမကလို့
ဘာဘော့စံဖြစ်နေနေ ယွန်း စိတ်မဝင်စား။ သူ့အသံ သူ့စကားပြော လေး
နက်တဲ့ လေယူလေသိမ်းတွေ အားလုံးကို မေ့ဖျောက်ပစ်ရမယ်။

ငါနဲ့ ဦးလူဖုန်းညိုဟာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။

"ဟို ယွန်းနဲ့ ဦးလူဖုန်းညို လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ဦးလူဖုန်းညိုဘက်က
ရုပ်သိမ်းပေးပါလို့ ယွန်း တောင်းဆိုပါရစေ၊ တောင်းပန်နေတာပါရှင်"

"ဗျာ.."

"မရှင်းလို့ လား ဦးလူဖုန်းညို"

"ဟော် ရှင်းပါတယ်၊ ရှင်းပါတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ယွန်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ"

"လက်ထပ်ပွဲကို ရှင် ရုပ်သိမ်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လေ"

"အဟွန်း ဟွန်း"

ဦးလူဖုန်းညို ရယ်လိုက်သည့် အသံက ယွန်း နှလုံးသားကို ဆားနဲ့ ပ
က်လိုက်သလို အသည်းထဲကို အပ်နဲ့ ဆွပြီး ကလိနေသလို မခံချည့်မခံ
သာ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ဒီလူကြီး ဘာသဘောနဲ့ အခုလို ရယ်လိုက်ရတာလဲ။ စောစောက တော့ ဟိတ်တွေ ဟန်တွေနဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သယောင်ယောင်။ အခု တော့ လှောင်သလို ပြောင်သလိုနှင့် ယွန်းစကားကို အရေးမစိုက်ဘူးဆို ပြီး ရယ်နေတာ အခံရခက်လှသည် ။

"ဘာကို ဒီလောက်တောင် သဘောကျပြီး ရယ်နေရတာလဲ ဦးလူဖုန်း ညို"

"ဟော် မင်း တောင်းဆိုပုံကလေးကို သဘောကျလို့ ပါ၊ ကလေးဆန် လိုက်တာ၊ ဆံပင် အတိုနဲ့ လား အရှည်နဲ့ လား"

"ကျွတ် ရှင် ဒီစကားတွေ ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ယွန်း တောင်းဆိုတာ ကို လက်ခံသလား၊ လက်မခံဘူးလား တစ်ခွန်းပဲပြော"

ဘယ်လိုမှ သည်းခံလို့ မရတော့သည့်အဆုံး ယွန်း ဒေါသသံဖြင့် အော်လိုက်မိလေပြီ။

"အဟား တော်တော်စွာတာပဲနော်၊ အင်း အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားပြီ"

"ဘာလဲဟင် ဦးလူဖုန်းညို"

တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောတော့မည်ဟု သိလိုက်ရပြီး သူမ အသံ ကြည်ကြည်ကလေးနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။

ထိုလူကြီးက အထာကြီးစွာ ခဏငြိမ်နေလိုက်သေးသည် ။ သူ အဲဒီလို ငြိမ်နေလေ ယွန်း ရင်လေးတွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လှုပ်ကာ ခြေဖျား လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်တုန်ခါ သွားရပါသည် ။

သူ ဘာကိုဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားပြီလဲ။

"အင်း အစတုန်းကတော့ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ အတော်ကလေး စဉ်းစားရတယ်။ ကိုယ့်ထက် အသက် ခုနစ်နှစ်ငယ်တာရယ်၊ ရန်ကုန်သူ အပျိုစားကလေး ဖြစ်နေတာရယ်၊ အားလုံးပေါ့နော်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအဆိုးမလေး ဖြစ်နေတာရယ်ပေါ့၊ ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်"

"အို တကယ်လား ဦးလူဖုန်းညို၊ ယွန်း ယွန်း ရှင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သိလား"

"စကားမဆုံးသေးဘူးလေ ယွန်းရဲ့ ၊ ကျေးဇူးတင် မလောနဲ့ ဦးလေ၊ အခုတော့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မင်းကို ကိုယ် တကယ်လက်ထပ်ချင်သွားပြီ၊ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ ပါ ယွန်း ဝမ်းနည်းပါတယ်နော်"

"ဘာပြောတယ်"

"ဟွန်း ဟွန်း တောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျောနိုင်တာ ဆောရီးနော်"

"ကျွတ် ရှင် ရှင် မတရားဘူး၊ လုံးဝ ဒီလက်ထပ်ပွဲ မဖြစ်မြောက်အောင် ကျွန်မ စွမ်းဆောင်ပြမယ်"

"စွမ်းဆောင်နိုင်ရင်လည်း စွမ်းဆောင်ပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို အသနားလာခံရတာလဲ"

"ရှင့်ကို ရှင့်ကို လူကောင်း လူတော်တစ်ယောက်လို့ ယူဆခဲ့မိလို့ ၊ အခုတော့ ရှင်ဟာ တစ်ဖက်စီးနင်းဆန်တဲ့ လူ မတရားတဲ့ လူ"

"ဟုတ်လား"

"ရှင် နည်းနည်းမှ လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်ဘူး "

ယွန်း ရှက်လည်း ရှက်၊ ငိုလည်း ငိုချင်သွားရသည် ။ မျက်ရည်ကြည်

လေးတွေ ဝိုင်းတက်လာတာကို ဦးလူဖုန်းညှိသာ မြင်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်မလဲ။

ရှင်ကို မုန်းတယ် ဦးလူဖုန်းညှိ။

"မင်း ဘယ်လိုယူဆ ယူဆ၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ မင်း သိပ်သတ္တိရှိတယ်၊ ကိုယ့်အဖေ မင်းဓာတ်ပုံကို ပြတုန်းကတော့၊ ဪ ချစ်စရာကလေး မဆိုးဘူးဆိုပြီး မိဘစကားကို နားထောင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ၊ အခုတော့ တကယ် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ"

"အို တကယ်ရမယ်ထင်လို့ လား၊ ဟင်း ဟင်း ကျွန်မက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ သူပဲ"

ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည့် ဖုန်းထဲက ရယ်သံကြီးက စောစောက မန္တလေးက လူယဉ်ကျေး မဟုတ်တော့သယောင်။

ကြည့်စမ်း ယောက်ျားတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပါ။ သူမ ဒီလူကြီးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခုကို တွန့်ကျုံ့လိုက်မိပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ခပ်ဖွဖွ ဖိကိုက်လိုက်မိသည် ။

"ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ၊ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ဖက်နဲ့ မအားတဲ့ ကြားက ဆေးခန်းဖွင့်ထားသေးတယ်လေ၊ ဆေးကျောင်းတက်ထားတဲ့ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်ဟာ ဆရာဝန်ဆိုင်းဘုတ် ခပ်ကြီးကြီးတော့ ဆေးခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲချင်သေးတာပဲ"

"ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ဪ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကို မင်းသိအောင် ပြောလိုက်တာပါ"

ကြည့်စမ်း...

ဒါ ဒါ သူမကို အရေးမစိုက်ဘူးလို့ ကြေညာလိုက်တာပေါ့။

ယွန်းတစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည် ။ ဒေါသကြောင့် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။

ရှက်လိုက်တာ၊ လဲသာ သေလိုက်ချင်တယ်။

ယွန်း ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဦးလူဖုန်းညှိကို ဆက်ပြီး စည်းရုံးလို့ မရတော့။

ဦးလူဖုန်းညှိကတော့ ငါ ယောက်ျားဆိုပြီး ပြောတိုင်း တင့်တယ်တဲ့ လေသံတွေနဲ့ ပြောသွားခဲ့လေပြီ။

ဘာ လူရိုးလူဖြောင့် ဟိုင်းဘော့စ်လဲ။ ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီလူကြီးကို ယွန်း သေတောင် လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ မုန်းလိုက်တာ။

သို့သော်...

ဒီလူကြီး နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် ယွန်း ပညာပြရမည်။

"ရှင် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ"

"နှစ်ဆယ့်ကိုး သုံးဆယ်ထဲမှာ "

"ဪ ရပြီ ရပြီ၊ ဒီနေ့ကိစ္စကို ရှင် မေ့လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မ

အပျင်းပြေ ဖုန်းဆက်လိုက်မိတာပါ။"

သူ မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်သွားအောင် နည်းနည်းကလေး ကလိလိုက်
ပြီး ယွန်း ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ။

ဟူး...

ဦးလူဖုန်းညှိဟာ ယွန်းလိုပဲ ခေါင်းမာတာလား။

ဒါမှ မဟုတ် ဝှက်ကျတာလား။

အင်း ဘာပဲပြောပြော ယွန်း ဦးလူဖုန်းညှိကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ပ
ညာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ဦးလူဖုန်းညှိရယ် ရှင် ကျွန်မရဲ့ ပညာပေးစနစ် စက်ကွင်းက မ
လွတ်မြောက်ပါဘူး။

သူမက ပြီးယောင်သမ်းသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးနဲ့ ခပ်ထွေထွေက
လေး ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ။

ဒါဟာ...

မန္တလေးက လူဖုန်းညှိဆိုတဲ့ ကိုယ့်ထက် အသက်ခုနစ်နှစ်ကြီး
တောင် ကြီးတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့ ယွန်းရဲ့ ယူဆ
ချက်တွေပဲ။

ယွန်း...

သူ့ဆီကို လိုက်သွားရမယ်။

ပြီးတော့...

အပီပြင်ဆုံး စိတ်ခံစားမှုတွေနဲ့ ဒီလူဖုန်းညှိဆိုတဲ့ လူနဲ့ အဝေးဆုံးဖြစ်
အောင် စွမ်းဆောင်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ယွန်းရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်ကို အထောက်အကူပြုရမယ့် ပစ်မှတ်က တော့ ရန်ထိုက်ပင်။ ရန်ထိုက်ကို အကူအညီတောင်းရမည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘဝနဲ့ ပတ်သက်သည့် အကူအညီကို ရန်ထိုက် ကူညီ နိုင်မည် ထင်ပါသည် ။

အခု လောလောဆယ်တော့...

ယွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်က လေး ပေါ်မှာ ညင်ညင်သာသာကလေး လဲလျောင်းအိပ်စက် အနားယူ ရင်း အကြံအစည်လေးတွေကို ဖိအားပေးသည့် ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်း သား နုနုထွေးထွေးကလေးကို သွားကလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ဖိကိုက်ကာ။

ညင်သာပျော့ပျောင်းသည့် လက်ကလေးတွေက ခုတင်လက်တန်းက လေးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်ပါတော့သည် ။

သိပ်မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ ...

ဦးလူဖုန်းညှို့ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကြော်ငြာခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ရှင်တို့ အရိပ်အောက်ကို ရောက်လာတော့မယ်။

အဲဒီလို ရောက်လာခြင်းဟာ ရှင့်အတွက် ကံဆိုးတာပဲ။

မနက်ဖြတ်ဆို ယွန်း ရှင့်ဆီကို ရောက်လောက်ပါပြီ။ ယွန်းတစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်သွားရလေတော့သည် ။